Το συρματόπλεγμα δεν είναι λύση. Είναι απέλπιδα προσπάθεια, εκ των προτέρων καταδικασμένη σε αποτυχία, που παραπέμπει σε άλλες περιοχές και σε άλλες εποχές...

Κατά του φράχτη στον Έβρο τάχθηκε ο Μητροπολίτης Αλεξανδρούπολης κ. Άνθιμος

Με ένα αρκετά γλαφυρό κείμενο εξέφρασε την αντίθεση του στην ανέγερση του φράχτη στα σύνορα του Έβρου ο Μητροπολίτης Αλεξανδρούπολης κ. Άνθιμος, ο οποίος τόνισε πως δεν αποτελεί λύση.

«Ζούμε, όσοι κατοικούμε στον Έβρο, το δράμα της εισόδου των λαθρομεταναστών από την Τουρκία. Για την πατρίδα μας, το γεγονός αυτό είναι πρόβλημα που το διαπιστώνει αργότερα η πρωτεύουσα. Για μας όμως, τους Εβρίτες, είναι ένα καθημερινώς επαναλαμβανόμενο δράμα. Αναφέρομαι στην αθρόα προσέλευση τόσων ανθρώπων, που άλλοτε κουβαλώντας στην πλάτη τους προσωπικές και εθνικές τραγωδίες κι άλλοτε τα βρέφη στην αγκαλιά τους, περνούν τα σύνορα, κακοποιημένοι, άρρωστοι με σοβαρές αρρώστιες, εξουθενωμένοι, μουσκεμένοι από τα νερά του ποταμού Εβρου. Παλιότερα όσους πνίγονταν στα ορμητικά νερά του και τους ξέβραζε η θάλασσα, τους μετέφεραν στο νοσοκομείο Αλεξανδρουπόλεως. Είχα στείλει τότε μια αυτοσχέδια ευχή, επειδή μου ζητήθηκε, για να διαβάζεται στο νεκροτομείο, στην περίπτωση που δεν ήταν εύκολο να διαπιστωθεί από την περιτομή, η θρησκευτική προέλευση του νεκρού. Ζήσαμε, πριν χρόνια, την αποκοπή, σε ναρκοπέδιο, των κάτω άκρων δύο 17χρονων παιδιών τα οποία φιλοξενήσαμε στο γηροκομείο της Μητροπόλεως για δύο χρόνια. Τελικά, τους "αγοράσαμε τεχνητά μέλη, κατάφεραν να περπατήσουν και εγκαταστάθηκαν στην Αθήνα, όπου ,εργάζονται μέχρι σήμερα. Αυτός ήταν ο λόγος που, παραβλέποντας την εθνική μας ασφάλεια, συμφωνήσαμε να «σηκωθούν» τα ναρκοπέδια, γεγονός που κάποιοι αφελείς τότε χαιρέτησαν σαν αντιπολεμική κίνηση, λες κι αυτή θα μπορούσε ποτέ να γίνει μονομερώς! Τα τελευταία δύο χρόνια το φαινόμενο εντάθηκε. Οι λαθρομετανάστες έρχονται κρατώντας πλαστικοποιημένη στα χέρια τους τη σελίδα της ευρωπαϊκής νομοθεσίας που προβλέπει τα δικαιώματα τους. Μόλις παραδοθούν στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα,, την επιδεικνύουν ζητώντας απαιτητικά την εφαρμογή της. Απορούσαμε για την κοντόφθαλμη πολιτική της

Ύπατης Αρμοστείας και άλλων «ανθρωπιστικών» φορέων που μας ζητούσαν «τα ρέστα». Η

άριστη συμπεριφορά των συνοριοφυλάκων και των αστυνομικών, που συνόδευαν τους λαθρομετανάστες στα νοσοκομεία Διδυμοτείχου και Αλεξανδρουπόλεως για την θεραπεία τους από τις ποικίλες μεταδοτικές ασθένειες και η «εξ ιδίων» τους εξασφάλιση τροφής και ρούχων, θεωρήθηκε ανεπαρκής. Γι᾽ αυτό ήρθε η FRONTEX. Πολύς λόγος για το τίποτε... Τέλος πάντων, ποια θα είναι η πολιτική της χώρας μας πάνω σ' αυτό το ζήτημα, δεν θα την καθορίσω εγώ. Δεν μπορώ, όμως, να μείνω απαθής μπροστά στο ενδεχόμενο μιας εκ νέου απάνθρωπης συμπεριφοράς. Μου εξομολογήθηκαν παλιότερα αστυνομικοί, τις ενοχές που ένιωθαν όταν επαναπροωθούσαν πυροβολώντας τους λαθρομετανάστες, καθώς βρίσκονταν στη μέση του ποταμού. Φοβάμαι ότι και τώρα θα ζήσουμε τραγωδίες και διόλου δεν θα μειώνει την σκληρότητα τους το γεγονός ότι θα τελούν υπό τις «ευλογίες» της ΕΕ. Δηλαδή, τι; Όταν στοιβαχτούν οι λαθρομετανάστες στο ελληνικό ρείθρο του ποταμού, πίσω από το συρματόπλεγμα, καθώς θα χιονίζει, ή όταν φουσκώνουν τα νερά, οι άνθρωποι αυτοί θα παραμένουν εκεί νηστικοί και μουσκεμένοι για να εξαναγκαστούν να επιστρέψουν πίσω στην Τουρκία; Δεν είναι λύση αυτή, τουλάχιστον πολιτισμένη. Και εμείς θα τους βλέπουμε απαθείς να πνίγονται ή να λιμοκτονούν ή να μαστίζονται από τα κουνούπια; Βεβαίως, το κύμα αυτό πρέπει να σταματήσει, αν και προσωπικά δεν το πιστεύω όσο συνεχίζεται η άδικη συμπεριφορά των χωρών της Δύσης έναντι των φτωχών και υπανάπτυκτων λαών του Νότου και της Ασίας. Φυσικά, η χώρα μας δεν έχει ατελείωτες δυνατότητες φιλοξενίας. Μα, όπως, τα σύνορα διασφαλίζονται από το στρατό, μόνο όταν εκλείψει και η έσχατη διπλωματική και πολιτική προσπάθεια, το ίδιο να συμβεί και τώρα. Η καταφυγή σε εκβιαστικούς τρόπους, σε απάνθρωπες τακτικές και σε εξευτελιστικές για την ανθρώπινη προσωπικότητα μεθόδους, που θα αποβούν μομφή για τον πολιτισμ,ό μας- τουλάχιστον τον ελληνικό- δεν είναι λύση. Το συρματόπλεγμα δεν είναι λύση. Είναι απέλπιδα προσπάθεια, εκ των προτέρων καταδικασμένη σε αποτυχία, που παραπέμπει σε άλλες περιοχές και σε άλλες εποχές...»